

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 122/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie z dnia (...) r., Komisja Dyscyplinarna przy Krajowej Radzie Komorniczej w W., (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony (obwiniony w postępowaniu dyscyplinarnym)			
# inny Prezes Sądu Rejonowego we W.			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			Nie dotyczy		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Nie dotyczy				
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Nie dotyczy		
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Odwołanie Obwinionego Komornika M. C. 1. Brak uwzględnienia wniosku o usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie w dniu (...) r. i niemożność przedstawienia stanowiska końcowego obwinionego, gdzie przedłożono kserokopię zaświadczenia lekarskiego (...) z dnia (...) r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Odwołanie Prezesa Sądu Rejonowego we W. – podmiotu		

	<p>składającego wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego</p> <p>1. Rażąca niewspółmierność wymierzonej M. C. kary polegającej na orzeczeniu kary upomnienia, podczas gdy charakter i okoliczności popelnienia czynu karalnego przemawiają za wymierzeniem obwinionemu kary surowszej a mianowicie kary pieniężnej w wymiarze pięciokrotnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia a wymierzona kara nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej oraz nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

***Odwołanie
Obwinionego***

Ad. 1

Przed
ustosunkowaniem
się do zarzutu
postawionego
wprost w tym
odwołaniu a
dotyczącego
uchylenia w
zakresie
procedowania
pod nieobecność
obwinionego,
gdy
usprawiedliwił
swoją
nieobecność
zaświadczeniem
lekarskim,
należy wyjaśnić,
co następuje:

Niniejsze
postępowanie
dyscyplinarne
toczyło się z
wniosku Prezesa
Sądu
Rejonowego we
W., stawiającego
Komornikowi
Sądowemu przy
Sądzie
Rejonowym we
W. M. C. zarzut,
polegający na
tym, iż w
dniu (...) r.
we W., woj.
(...) w sprawie
egzekucyjnej (...)
dokonał zajęcia
znajdujących się
na rachunku
bankowym
dłużników B. i

M. L. środków
pieniężnych
pochodzących z
dotacji budżetu
państwa do
posiłków
sprzedawanych
w barach
mlecznych za
okres począwszy
od (...) r.
nie umorzył z
urzędu
postępowania
egzekucyjnego w
tym zakresie,
pomimo, że
środki te nie
podlegały
egzekucji z mocy
prawa, co
zgodnie z treścią
art. 71 pkt 2
ustawy z dnia
29 sierpnia 1997
r. o komornikach
sądowych i
egzekucji winno
być uznane jako
rażące
naruszenie
przepisu art. 831
§ 1 pkt 6 k.p.c.
oraz art. 824 § 1
pkt 2 k.p.k.

Początkowo
postępowanie
dyscyplinarne
toczyło się przed
Komisją
Dyscyplinarną w
sprawie o sygn.
akt (...) która
orzeczeniem z
dnia (...) r.
uniewinniła
obwinionego od
zarzucanego mu
deliktu

dyscyplinarnego,
bowiem w ocenie
Komisji
obwiniony w
dniu (...) r.,
jak to wynikało
z zarzutu, nie
dokonał zajęcia
jakiegokolwiek
rachunku
bankowego a
tym samym nie
zajął
przedmiotowego
rachunku o
nr (...), co
było powodem
wydania takiego
orzeczenia, jak
również takim
powodem było
według tej
Komisji
prawidłowe
zachowanie się
obwinionego w
toku
prowadzonego
postępowania
egzekucyjnego,
które nie
wyczerpywało
znamion deliktu
dyscyplinarnego,
dokonując
jednocześnie
ustalenia, iż w
dacie zajęcia
rachunku
bankowego
dłużników z
dnem (...) r.
Komornik co
do zasady nie
posiadał wiedzy
co do tożsamości
środków
zdeponowanych
na rachunku
bankowym

dłużnika (k.
213-215,
262-266).

Jednak
orzeczenie to, na
skutek
odwołania
wniesionego na
niekorzyść
obwinionego
przez Prezesa
Sądu
Rejonowego we
W. (k. 275-278)
zostało
wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
(...) r. w sprawie
(...) uchylone i
sprawę
przekazano
Komisji
Dyscyplinarnej
do ponownego
rozpoznania (k.
306).

Sąd Apelacyjny
w uzasadnieniu
tego wyroku
wskazał na
zasady, jakie
dotyczą ram
postępowania
dyscyplinarnego
zakreślonych we
wniosku o
ukaranie,
wykazując w
sposób
zrozumiały, iż
w niniejszym
postępowaniu,
mimo
wynikającego z
materiału
dowodowego
innego czasu
popelnienia

przez
obwinionego
deliktu
dyscyplinarnego,
niż to wynika
z treści wniosku
Prezesa Sądu
Rejonowego we
W. brak jest
podstaw do
przyjęcia, iż
fakt ten oznacza
wyjście poza
ramy czasowe
zdarzenia
zaprezentowanego
w skardze
inicjującej
niniejsze
postępowanie.
Poza tym Sąd
Apelacyjny w
sposób klarowny
wyjaśnił istotę
tej sprawy
dyscyplinarnej,
wskazując w
oparciu o
określone
dokumenty na
wiedzę
obwinionego
Komornika co
do charakteru
środków
pieniężnych
znajdujących się
na rachunku
dłużnika w
czasie, gdy
zajmował ten
rachunek co do
całości środków.
Jednocześnie,
mając na uwadze
zebrany w toku
postępowania
przed Komisją
Dyscyplinarną
wystarczający

materiał dowodowy, pozwalający na wydanie jednoznacznej decyzji merytorycznej w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego, zalecił przy ponownym rozpoznaniu sprawy ograniczenie postępowania dowodowego do niezbędnego minimum procesowego, wskazując na konieczność przeprowadzeniu dowodu z akt sprawy (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym we W., akt (...) Sądu Rejonowego we W. oraz dokonania ustaleń czy oraz kiedy komornik zajął środki pieniężne dłużników na rachunku bankowym, pochodzące z dotacji budżetu państwa do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych a także czy i kiedy zaniechał

on umorzenia
postępowania
egzekucyjnego w
odpowiednim
zakresie (k.
308-312).

Komisja
Dyscyplinarna
przy ponownym
rozpoznaniu
sprawy
uwzględniła
wskazania Sądu
Apelacyjnego co
do dalszego
postępowania,
jak i przytoczone
w treści w/
w uzasadnienia
zapatrywania
prawne, które na
podstawie art.
442 § 3 k.p.k. w
zw. z art. 223 ust.
2 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych
(obecnie t.j.
Dz.U. z 2021 r.,
poz. 850) były
przy ponownym
rozpoznaniu
sprawy wiążące.

Komisja
Dyscyplinarna
na rozprawie w
dniu (...) r.
przeprowadziła
więc w trybie art.
442 § 2 k.p.k.
w zw. z art. 223
ust. 2 ustawy
o komornikach
sądowych te
dowody, jakie
zostały
przeprowadzone

podczas
pierwszego
rozpoznania
sprawy (k. 331),
w tym także
akta sprawy
egzekucyjnej o
sygn KM 573/18,
akta spraw SR
we W. (...) a
także wydruki
list spraw
uczestnika i jego
synonimów na k.
109-163 (k. 211),
przy czym już na
tejże rozprawie
obwiniony
cofnął swój
wniosek
dowodowy o
przeprowadzenie
dowodów z akt
wskazanych w
tym wydruku
listy spraw (k.
211) i wydał
orzeczenie.

Należy wskazać
jednoznacznie,
iż Komisja
Dyscyplinarna
przy ponownym
rozpoznaniu
sprawy nie
dopuściła się
błędów
proceduralnych,
zaś wydane
przez nią
merytoryczne
orzeczenie w
zakresie
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
obwinionego co
do zasady
odpowiada
prawu a do

tego sam fakt uznania winy obwinionego znajduje odzwierciedlenie w przeprowadzonym na rozprawie materiale dowodowym.

Należy więc stwierdzić, iż Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z dnia (...) r. uznała obwinionego M. C. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym we W. za winnego tego, że we W., woj. (...), dokonał zajęcia znajdujących się na rachunku bankowym dłużników B. i M. L. środków pieniężnych pochodzących z dotacji budżetu państwa posiłków sprzedawanych w barach mlecznych za okres począwszy od (...) r., dokonując zajęcia bankowego w dniu (...) r. a następnie nie umorzył z urzędu postępowania

egzekucyjnego w tym zakresie pomimo, że środki te nie podlegały egzekucji z mocy prawa, przyjmując, iż to zaniechanie miało miejsce od (...) r., co stanowi delikt dyscyplinarny z art. 71 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych, polegający na rażącym naruszeniu przepisu art. 831 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. i za delikt ten na podstawie art. 72 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji wymierzyła mu karę upomnienia.

Komisja trafnie, mając na uwadze przebieg postępowania egzekucyjnego, wynikający z akt (...) ustaliła, odwołując się do pisma dłużników adresowanego do komornika dnia (...) r. wraz

z załącznikami,
w tym kopią
stanowiska
Urzędu
Skarbowego we
W. z dnia (...) r., iż obwiniony
jeszcze przed
datą dokonania
zajęcia miał
świadomość
jakie środki
znajdują się lub
mogą znajdować
na wskazanym
w tym piśmie
rachunku
dłużników.
Jednocześnie
Komisja w treści
uzasadnienia w
sposób
jednoznaczny
wykazała, na
jakiej podstawie
była
przyznawana
przedmiotowa
dotacja i jaki
też był cel jej
przyznawania,
odwołując się do
zapisów ustawy
z dnia (...) r. o pomocy
społecznej, jak
i obszernego w
tym względzie
postanowienia
Sądu
Rejonowego we
W. z dnia (...) r. w sprawie
(...), w którym
Sąd Rejonowy
wyraził nie tylko
istotę tejże
dotacji, jaka
została
przyznana

dłużnikom i
przelana na
przedmiotowy
rachunek
bankowy, ale i
wykazał
uchybień,
jakich dopuścił
się obwiniony w
toku
prowadzonego
postępowania
egzekucyjnego,
w tym brak
z jego strony
odpowiedniej
reakcji na
powziętą wiedzę
na temat
środków
pieniężnych
znajdujących się
na tym
rachunku, do
którego w dniu
(...) r. skierował
czynności
egzekucyjne (k.
13-15 akt I Co
534/18).

Należy bowiem
na podstawie akt
(...) zauważyć, iż
w dniu (...) r.
dłużnicy złożyli
do akt tej sprawy
informację, iż w
związku z już
prowadzonymi
zajęciami
komorniczymi
na rachunku (...)
we W. o nr
(...) bank nie
chce im wypłacić
środków
pieniężnych
pochodzących z
Dotacji do

Barów (...)
przyznawanych
z budżetu
Państwa,
odwołując się
przy tym do
stanowiska
Urzędu
Skarbowego we
W., który wyraził
zgodę na
zwolnienie tych
środków spod
egzekucji i ich
wypłatę (k. 19).
Dłużnicy
jednocześnie do
tego pisma
dołączyli kopię
postanowienia
Naczelnika
Urzędu
Skarbowego we
W. z dnia
(...) r., którym
zwolniono
składnik
majątku
znajdujący się na
tym rachunku
bankowym w
postaci środków
pieniężnych
uzyskanych z
tytułu dotacji
przyznanej z
budżetu
państwa,
wskazując w
treści tego
postanowienia
na dwie
konkretne
decyzje
administracyjne
wydane przez
Dyrektora I.
Administracji
Skarbowej w P.,
którymi

przyznano z
budżetu państwa
w (...)r. dotacje
w łącznej kwocie
(...) (k. 20-21).
Jednocześnie,
działając na
wezwanie
komornika z
dnia (...)r. (k. 25)
pełnomocnik
procesowy
dłużników
pismem z dnia
(...) r.
przedstawił
stanowisko w
sprawie,
wyjaśniając
istotę
przyznanej
dotacji a także
dodatkowo
dokumenty
(decyzje
administracyjne),
z których
przyznanie tej
dotacji wynikało
(k. 27-32).

Obwiniony
Komornik więc
na podstawie
tych
dokumentów
posiadał
wystarczającą
wiedzę, z której
jasno wynikało,
iż na
wskazanych
wyżej
rachunkach
bankowych
znajdowały się
należności
pieniężne na
wskazaną wyżej
kwotę,

pochodzące z tejże dotacji celowej. Tym samym Komisja Dyscyplinarna w sposób uzasadniony stwierdziła, iż świadczenia z dotacji z budżetu państwa do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych są wyłączone spod egzekucji na podstawie art. 831 § 1 pkt 6 k.p.c. a tym samym nie było dopuszczalne prowadzenie egzekucji w tym zakresie, tj. co do kwot pochodzących z w/w dotacji od stycznia i lutego 2018 r., zaś skoro już komornik wszczął prowadzenie czynności egzekucyjnych do tego rachunku bankowego, to w świetle art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. w tym zakresie egzekucja ta winna ulec umorzeniu.

Należy przy tym podnieść, iż obwiniony komornik w

ogóle w żaden merytoryczny sposób nie odniósł się do żądania dłużników (i ich pełnomocnika) o umorzenie w tejże części egzekucji a jedynie, kierując egzekucję do tego rachunku bankowego pismem z dnia(...) r. wyjątkowo enigmatycznie, praktycznie bez żadnego uzasadnienia, zwrócił wniosek dłużnika z dnia (...)r. (k. 39), co zresztą zostało obwinionemu wytknięte w w/w postanowieniu Sądu Rejonowego we W..

Obwiniony w treści odwołania nie zdołał skutecznie podważyć powyższych ustaleń faktycznych, jak i treści wskazanych dowodów. Powoływanie się przez obwinionego na prowadzenie wielu postępowań egzekucyjnych

wobec
dłużników nie
ma w tej
sprawie żadnego
znaczenia, skoro
to żądanie
zwolnienia
wskazanej wyżej
kwoty spod
egzekucji zostało
skierowane do
obwinionego w
konkretnym
postępowaniu
egzekucyjnym i
to tego
postępowania
((...)) to żądanie
dotyczyło. Na
ocenę
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
obwinionego nie
mogą więc mieć
żadnego wpływu
podnoszone
przez
obwinionego w
odwołaniu
okoliczności
dotyczące tych
innych
postępowań
egzekucyjnych,
jak i żądanie
przeprowadzenia
dowodu z akt
spraw
postępowań
przeciwko
dłużnikom
według
załączonego
wydruku z listy
spraw
uczestnika i
jego synonimów.
Zauważyć przy
tym trzeba, iż
w tym zakresie

podczas
poprzedniego
rozpoznania
sprawy
obwiniony ten
wniosek
dowodowy
cofnął, więc
ponowne jego
powtórzenie i
to na etapie
postępowania
odwoławczego
uznać należy
jedynie za
przejaw chęci
przedłużenia
niniejszego
postępowania.
Skarżący
bowiem nawet
nie starał się
wyjaśnić jakie
znaczenie dla
oceny niniejszej
sprawy miały
wskazane licznie
prowadzone
postępowania
dyscyplinarne.
Takiego
uzasadnienia
trudno
doszukiwać się
w treści
odwołania, zaś
obwiniony
nawet nie starał
się stawić na
rozprawę
apelacyjną, by
poprzec to
stanowisko
procesowe. W
takiej zaś
sytuacji Sąd
odwoławczy nie
miał żadnych
podstaw, by
gromadzić w

toku niniejszego
postępowania
akta spraw
egzekucyjnych
prowadzonych w
innych
sprawach,
których przecież
nie dotyczył
zarzut
postawiony w
niniejszym
postępowaniu.

Domaganie się
przez
obwinionego
przeprowadzenia
dowodu z akt (...)
uznać należy za
nieporozumienie,
gdyż dowody z
tych akt zostały
przeprowadzone
przez Komisję
Dyscyplinarną i
Sąd odwoławczy
miał możliwość
zapoznania się z
tymi aktami.

Również
niezasadne jest
powoływanie się
obwinionego na
informację
Banku (...) S.A.
z dnia (...)
r. o braku
rachunku. Nie
dość bowiem,
iż w aktach
egzekucyjnych o
sygn. akt (...)
brak jest takiej
informacji, to
jednak z pisma
dłużnika z dnia
(...) r. (k. 24
tych akt) oraz

dokumentów
uzyskanych od
dłużników i ich
pełnomocnika w
toku tego
postępowania
jasno wynika, iż
na ich podstawie
obwiniony
Komornik
posiadał wiedzę,
iż te środki
z dotacji są
przekazane na
konkretny
rachunek o nr
(...). Tym samym
więc próba
przerzucenia
„odpowiedzialności”
na Bank w
tym zakresie
nie może w
niniejszej
sprawie
przynieść
obwinionemu
szans
powodzenia. Bez
znaczenia więc
w tych
okolicznościach
jest
odwoływanie się
przez skarżącego
Komornika na
brak
dodatkowych
informacji w tym
zakresie, jakie
obwiniony żądał
od dłużnika czy
też brak takowej
informacji na
temat
rachunków
bankowych w
systemie (...).
Tym samym,
skoro obwiniony

doskonale
wiedział w toku
postępowania
egzekucyjnego w
sprawie (...)
o istniejących
podstawach do
zaniechania
prowadzenia
egzekucji z
powyższego
rachunku
bankowego w
części środków
dotyczących
przyznanej
dotacji a mimo
to wszczął
egzekucję z tego
rachunku w
całości i, co
najistotniejsze w
tej sprawie,
nie umorzył z
urzędu
częściowo
egzekucji w
zakresie w/w
należności z
dotacji, mimo
przecież takiego
obowiązku
ustawowego, to
w sposób
oczywisty i
zawiniony
naruszył normy
postępowania z
art. 824 § 1 pkt
2 k.p.c. w zw. z
art. 831 § 1 pkt 6
k.p.c. Obwiniony
komornik
bowiem
prowadził
postępowanie
egzekucyjne w
zakresie
świadczenia z
pomocy

społecznej,
wiedząc o tym
fakcie, jak i
wiedząc przecież
z w/w przepisów
procesowych, iż
egzekucja w
tym przedmiocie
po prostu była
niedopuszczalna
i w tejże właśnie
części, co jasno
przecież wynika
z treści art. 824
§ 1 pkt 2 k.p.c.
egzekucja ta
powinna zostać
z urzędu
umorzona.

Niezrozumiałe
są więc
twierdzenia
skarżącego,
jakoby przepis
art. 824 k.p.k.
nie przewidywał
częściowego
umorzenia
postępowania
egzekucyjnego.

Odwołanie się
zaś skarżącego
do innego
rozstrzygnięcia
nie dotyczy
sytuacji, jaka
występuje w
niniejszej
sprawie.

Obwiniony więc
w sposób
oczywisty i
rażący naruszył
przepisy prawa,
zaś próba
wykazania, iż
we wniosku
o wszczęcie
postępowania
dyscyplinarnego

wnioskujący
Prezes Sądu
Rejonowego
podnosił rażące
naruszenie
przepisów, co
miałoby
rzekomo
stanowić
zupełnie coś
odmiennego, nie
wytrzymuje
żadnej krytyki.

Takie zaś
okoliczności, jak
fakt niedojścia
w toku tego
postępowania
egzekucyjnego
do przekazania
Komornikowi
przedmiotowych
środków z
dotacji, jak
również
bezzwłoczne
wykonanie przez
Komornika
postanowienia
Sądu
Rejonowego we
W. z dnia
25.07.2018 r. i
brak w związku z
tym odniesienia
przez dłużnika
realnej szkody
majątkowej
spowodował
konieczność
wymierzenia
obwinionemu za
to przewinienie
dyscyplinarne
najłagodniejszej
kary z katalogu
kar, tj. kary
upomnienia.

W tych zaś oczywistych okolicznościach sprawy brak jest podstaw zarówno do uniewinnienia obwinionego od zarzucanego mu deliktu dyscyplinarnego, jak i do umorzenia niniejszego postępowania dyscyplinarnego, skoro ustalenia faktyczne dokonane przez Komisję Dyscyplinarną w toku powtórnego rozpoznania sprawy wskazują na sprawstwo i winę obwinionego w dopuszczeniu się w sposób rażący obrazy przepisów prawa (tu: procesowego) w rozumieniu art. 71 pkt 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U.2018, poz. 1309). Kwestie te zostały wyczerpująco omówione przez Komisję Dyscyplinarną w treści uzasadnienia

zaskarżonego
orzeczenia w
sekcji 3
formularza, więc
nie zachodzi
tu potrzeba, by
tę argumentację
ponownie
przytaczać, tym
bardziej, iż Sąd
Apelacyjny w
pełni się z nią
zgadza.

Komisja
Dyscyplinarna
również w
sposób
wystarczający
uzasadniła
konieczność
wymierzenia
obwinionemu
najłagodniejszej
z kar
dyscyplinarnych,
tj. karę
upomnienia,
odwołując się do
dotychczasowej
niekaralności
dyscyplinarnej
obwinionego,
jak i do stopnia
zawinienia i
stopnia
naruszenia
obowiązków
ciężących na
komorniku a
także rodzaj i
rozmiar
ujemnych
następstw czynu
(sekcja 4
formularza
uzasadnienia
zaskarżonego
orzeczenia).

Na te okoliczności zresztą również wyżej wskazał Sąd Apelacyjny, przy czym także pamiętać należy, iż zachowanie się obwinionego naruszającego w sposób rażący w/w normy prawne dotyczyło jedynie jednego postępowania egzekucyjnego, co także prowadzi do prawidłowego wniosku, iż kara upomnienia będzie w pełni wystarczająca do osiągnięcia celów kary dyscyplinarnej.

Skoro zaś w procedowaniu Komisji Dyscyplinarnej nie można dopatrzeć się żadnych uchybień, zaś dokonane przez Komisję ustalenia faktyczne znajdują oparcie w treści dowodów, zaś wydane przez tę Komisję zaskarżone orzeczenie uznające winę obwinionego i wymierzające

mu karę
dyscyplinarną
upomnienia
odpowiada
prawu (z małym
wyjątkiem, na
który Sąd
Apelacyjny
zwraca poniżej
uwagę z urzędu),
to brak jest
podstaw do
uwzględnienia
zarzutu
skarżącego, iż
przeprowadzenie
rozprawy pod
jego nieobecność
mogło mieć
jakikolwiek
wpływ na treść
rozstrzygnięcia.
Zauważyć
bowiem trzeba,
iż stanowisko
skarżącego w
tej sprawie było
znane od samego
początku
postępowania, a
więc już na
etapie
pierwszego
rozpoznania
sprawy a
następnie
stanowisko to
znalazło odbicie
w treści
odwołania, więc
oczywistym jest,
iż na rozprawie
obwiniony nie
przedstawiłby
żadnej nowej a
do tego istotnej
argumentacji,
która
pozwoliłaby na
odmienne

spojrzenie na
istotę sprawy.
Zresztą taka
bierna postawa
obwinionego,
przybrana
podczas
ponownego
rozpoznania
sprawy również
widoczna była
na etapie
postępowania
odwoławczego,
skoro obwiniony
nawet nie starał
się w jakikolwiek
sposób
uczestniczyć w
tym
postępowaniu i
przedstawić
swoich racji
na rozprawie
apelacyjnej.
Odpowiadając
natomiast
wprost na zarzut
apelacyjny
wskazać należy,
iż jest on
całkowicie
nieuzasadniony.
Abstrahując
bowiem od
samego sposobu
usprawiedliwienia
swojej
nieobecności
zaświadczeniem
lekarskim
wystawianym na
potrzeby ZUS-u
wskazać należy,
iż przepis art.
247 ust. 1 ustawy
z dnia (...) r.
o komornikach
sądowych (t.j.
D..U. z 2021 r.,

poz. 850), która to ustawa weszła w życie w dniu (...) r. i miała zastosowanie do niniejszego postępowania dyscyplinarnego w czasie powtórnego rozpoznania sprawy przez Komisję Dyscyplinarną, jasno stanowi, iż rozprawa przed komisją dyscyplinarną odbywa się bez względu na niestawiennictwo stron prawidłowo zawiadomionych o terminie rozprawy, chyba, że strona usprawiedliwi swoją nieobecność, przedkładając zaświadczenie lekarza sądowego o niemożności udziału w rozprawie i wniesie o jej odroczenie. Tymczasem M. C. otrzymał wezwanie na rozprawę wyznaczoną na (...) r. w dniu (...) r. (k. 324) i w dacie rozprawy w dniu (...) r. nie wpłynęło do Komisji

Dyscyplinarnej
żadne
usprawiedliwienie
od obwinionego,
stąd Komisja
miała pełne
prawo na
podstawie
wspomnianego
wyżej art. 247
ust. 1 ustawy
o komornikach
sądowych
przeprowadzić
rozprawę pod
nieobecność
obwinionego (k.
330-331). Należy
zauważyć, iż po
przeprowadzeniu
rozprawy i
wydaniu
orzeczenia do
Komisji
Dyscyplinarnej
w dniu
następnym, tj.
(...) r. wpłynęło
pismo
obwinionego –
datowane na (...)
r. a nadane w
urzędzie
pocztowym w
dniu (...) r., w
którym
obwiniony
wniósł o
usprawiedliwienie
niestawiennictwa
na rozprawie z
przyczyn
zdrowotnych i
w załączeniu
przesłał
kserokopię
zaświadczenia
lekarskiego (...)
z dnia (...)
r. (k. 336-338).

Abstrahując od samego sposobu usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie (zaświadczenie lekarskie nie zostało wystawione przez lekarza sądowego) obwiniony nie wnosił w tym piśmie o odroczenie rozprawy a tym samym, gdyby pismo to wpłynęło przed rozprawą do Komisji Dyscyplinarnej Komisja ta miałaaby w świetle wskazanego przepisu pełne prawo do przeprowadzenia rozprawy pod nieobecność obwinionego. Tym samym więc nie doszło w tej sprawie do obrazy wspomnianego przepisu procesowego, co świadczy o oczywistej bezzasadności tego zarzutu apelacyjnego. Poza tym wspomnieć należy, iż sposób zachowania się obwinionego był nie do

zaakceptowania
w tej sprawie.
Komornik
bowiem
przebywał na
zwolnieniu
lekarskim od
(...) r. a
więc miał dość
sporo czasu, by
usprawiedliwić
swoją
nieobecność
przed Komisją
Dyscyplinarną.
Obwiniony
natomiast
nadając tę
przesyłkę na
poczcie w
przeddzień
rozprawy
praktycznie
zdawał sobie
sprawę, iż nie
dojdzie ona
na czas, tj.
przed terminem
rozprawy do
Komisji w W..
Taki zaś sposób
zachowania się
skazanego,
nawet, gdyby
w tym piśmie
wnosił o
odroczenie
rozprawy, nie
mógłby
przynieść temu
wnioskowi szans
powodzenia,
skoro Komisja
przed wydaniem
orzeczenia nie
mogłaby
dysponować tym
dokumentem.

**Odwolanie
Prezesa Sądu
Rejonowego
we W.** –

podmiotu
składającego
wniosek o
wszczenie
postępowania
dyscyplinarnego

Ad. 1

Wyżej przy
ustosunkowaniu
się do zarzutu
zawartego w
odwołaniu
obwinionego
wyczerpująco
wypowiedziano
się na temat
wymierzonej mu
kary
dyscyplinarnej,
uznając, iż kara
ta jest w pełni
sprawiedliwa i
uwzględnia
wszystkie
niezbędne
okoliczności,
jakie należało
brać pod uwagę
przy wyborze
rodzaju kary.

Skarżący
wnioskodawca
(Prezes Sądu
Rejonowego we
W.) jedynie
polemicznie do
powyższych
ustaleń
stwierdził, iż
wymierzona
kara powinna
być surowsza,
tj. w postaci

kary pieniężnej
w wymiarze
pięciokrotnej
wysokości
miesięcznego
wynagrodzenia.
W kategoriach
nieporozumienia
uznać należy
dywagacje
skarżącego, iż
za surowszą
karą przemawia
rażący charakter
samego
naruszenia
prawa. Rażące
naruszenie
przepisów prawa
bowiem samo
w sobie stanowi
dopiero
podstawę
przypisania
deliktu
dyscyplinarnego
a tym samym
nie może ono
stanowić o
konieczności
wymierzenia
surowszej kary
dyscyplinarnej.
Tym samym
próby wykazania
poprzez przyzmat
rażącego
naruszenia
przepisu prawa
procesowego
konieczności
wymierzenia
obwinionemu
kary surowszej
nie mogą
przynieść
odwołaniu szans
powodzenia.
Trzeba tylko
przypomnieć, iż

naruszenie to miało miejsce w jednym postępowaniu egzekucyjnym, nie doprowadziło do wyegzekwowania należności z zajętego rachunku z przedmiotowej dotacji i wskutek interwencji Sądu Rejonowego (na skutek skargi dłużnika) zostało przez obwinionego „naprawione”. Te zaś okoliczności wskazują, iż wymierzenie obwinionemu najłagodniejszej kary dyscyplinarnej było wystarczające dla osiągnięcia jej celów. Odwołanie się zaś przez skarżącego do toczącego się wobec obwinionego postępowania karnego o czyn z art. 231 § 1 k.k. uznać należy również za nieporozumienie, skoro obwiniony w tym postępowaniu karnym korzysta z zasady

domniemania
niewinności a
tym samym nie
można obecnie
twierdzić, iż jest
on osobą karaną
za przestępstwo.
Tak samo należy
odnieść się do
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego wobec
obwinionego za
czyn z art. 231 §
1 k.k. na okres 1
roku wyrokiem z
(...) r. w sprawie
(...). Skoro okres
próby minął
pomyślnie i nie
podjęto
postępowania
wobec M. C., to
należy przyjąć,
że umorzenie
postępowania
karnego
przestaje być
warunkowe, lecz
ex lege staje
się ostateczne,
definitywne. Po
upływie tego
okresu
oskarżony nie
może więc
ponosić żadnych
negatywnych
skutków
popelnienia
przestępstwa
(patrz:
postanowienie
SN z dnia
29 października
2020 r., IV
KK 262/19, LEX
nr 3082196).
Tym samym

<p>więc również i ten argument podniesiony w apelacji uznać należy za chybiony.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Odwołanie Obwinionego Komornika M. C.</p> <p>1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania;</p> <p>2. zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie od zarzucanego czynu z art. 71 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji oraz art. 831 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 824 § 1 pkt 2 k.p.k.;</p> <p>3. umorzenie postępowania dyscyplinarnego.</p> <p>Odwołanie Prezesa Sądu Rejonowego we W. – podmiotu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>(Uwaga: niezasadność dotyczy każdego z wniosków)</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>składającego wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego</p> <p>1. zmiana zaskarżonego orzeczenia i wymiarzenie kary pieniężnej w wymiarze pięciokrotnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><i>Odwołanie Obwinionego</i> Komornika M. C.</p> <p><i>Ad. 1</i></p> <p>Mając na uwadze niezasadność podniesionego zarzutu odwoławczego przez obwinionego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Komisji</p>		

Dyscyplinarnej
do ponownego
rozpoznania.

Ad. 2 i 3

Wyżej przy
ustosunkowaniu
się do zarzutu
odwoławczego
wykazano
prawidłowość
ustaleń
faktycznych, jak
i prawidłowość
uznania winy
obwinionego w
popelnieniu
deliktu
dyscyplinarnego
i wymierzonej
mu kary
dyscyplinarnej
upomnienia.

Tym samym
brak jest
jakichkolwiek
podstaw w tej
sprawie do
uniewinnienia
obwinionego od
popelnienia tego
deliktu, jak i
umorzenia
postępowania
dyscyplinarnego.

Odwołanie

Prezesa Sądu

Rejonowego

we W. –

podmiotu
składającego
wniosek o
wszczęcie
postępowania
dyscyplinarnego

Ad. 1

Wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu postawionego w tym odwołaniu wykazano niezasadność wymierzenia obwinionemu surowszej kary dyscyplinarnej.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Z urzędu poprawiono kwalifikację prawną: podstawę prawną przypisanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego a w konsekwencji i podstawę prawną wymierzonej mu kary dyscyplinarnej – art. 455 k.p.k. w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 850).

Zwiąże o powodach

uwzględnienia okoliczności	
<p>Poprawa wskazanej podstawy prawnej przyjętego deliktu dyscyplinarnego i podstawy wymierzonej kary dyscyplinarnej dotyczyła uzupełnienia ich o przepis art. 4 § 1 k.k. (stosowany odpowiednio poprzez art. 223 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych).</p> <p>Uzupełnienie to było niezbędne, bowiem Komisja Dyscyplinarna zasadnie, na korzyść obwinionego, przyjęła delikt dyscyplinarny (a więc i podstawę wymiaru kary) przewidziany w ustawie obowiązującej w czasie popełnienia przez obwinionego tego przewinienia, tj. w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2018</p>	

r., poz. 1309).
Należy bowiem zauważyć, iż skutki związane z przypisaniem wówczas deliktu dyscyplinarnego w postaci kar, z racji ich zawężonego katalogu (art. 72 ustawy) były znacznie łagodniejsze dla obwinionego, niż w przypadku skutków, jakie wynikają w tym względzie z art. 224 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 850), która weszła w życie w dniu 01.01.2019 r. i obowiązuje w czasie orzekania. Dodatkowo uzupełniono podstawę prawną wymierzonej kary dyscyplinarnej o ustęp 1, bowiem w rzeczywistości Komisja Dyscyplinarna wymierzyła obwinionemu karę upomnienia na podstawie art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o komornikach

sądowych i egzekucji.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Utrzymano w mocy rozstrzygnięcie skazujące obwinionego Komornika za popełnienie zarzucanego mu deliktu dyscyplinarnego, zmodyfikowanego co do czasu jego popełnienia (pkt 1) oraz o obciążeniu kosztami postępowania obwinionego (pkt 2).		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Utrzymanie w mocy		

zaskarżonego orzeczenia (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych) było wynikiem uznania zasadności wydanego przez Komisję Dyscyplinarną orzeczenia skazującego, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu odwoławczego zawartego w odwołaniu obwinionego. Obciążenie obwinionego kosztami postępowania znajduje oparcie w treści art. 259 ust. 2 w/w ustawy o komornikach sądowych.

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

0.0.1Zmiana
dotyczy
podstawy

prawnej skazania za delikt dyscyplinarny i podstawy prawnej wymierzonej za ten delikt kary upomnienia.			
Zwięźle o powodach zmiany			
O powodach tego rozstrzygnięcia wypowiedziano się wyżej w sekcji 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	Nie dotyczy		
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Z uwagi na wywiedzenie odwołań przez obwinionego i podmiot wnioskujący (Prezesa Sądu Rejonowego we W. na niekorzyść obwinionego) i ich nieuwzględnienie nastąpiła konieczność obciążenia stosownych podmiotów kosztami sądowymi za postępowanie apelacyjne na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych po połowie. Z uwagi na to, iż koszty te obejmują jedynie wydatki	

określone w art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w wysokości 20 zł, stanowiące ryczałt za doręczenie pism – tu: zawiadomień o terminie rozprawy apelacyjnej, niezależnie od liczby doręczonych pism (§1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - Dz.U.2013.663 j.t.), to należało te wydatki w kwocie 10 zł zasądzić od obwinionego, zaś w pozostałej części wydatki te obciążają Skarb Państwa.

7. **PODPIS**

P. M. M. K.U. D.